
Koně, psi a nemocní plyšáci na Dětské pouti na Karlově

Kůň v igelitu, pes zahryznutý do zad a nemocní plyšáci na Dětské pouti na Karlově

Dny pomalu ubíhají a moji kluci se doma každý večer ptají: „Kolikrát se ještě vyspíme? Kdy už uvidíme skákat koně přes oheň?“ Nejde přitom o klasickou pouť s kolotoči, houpačkami a autodromem. Děti jsou zvědavé, co za kousky jim předvedou cvičení koně a psi městské policie, jak to vypadá uvnitř sanitky či policejního vozu. Program se zdravotnickou tematikou pořádají vždy ke Dni dětí 1. lékařská fakulta Univerzity Karlovy spolu s Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze už přes dvacet let v zahradě na Karlově. Tentokrát proběhl 29. června.

Krásní ztepilí hnědáci procházejí mezi vybuchujícími rachejtlemi, ani nemrknou. Překračují vycpané látkové figuríny simulující nehybná lidská těla a doslova jako dárek ke Dni dětí se nechají pro malé diváky celí zabalit do šustivého igelitu. „Naši koně jsou od tří let věku cvičeni k tomu, aby za všech okolností zachovali klid,“ říká členka městské policie s tím, že trénink každého zvířete trvá zhruba rok až dva. Koně přes oheň nakonec neskákali, protože se to od nich v praxi ani neočekává. Bohatě stačí, že v klidu obejdou petardy nebo se nechají pohltnout zeleným dýmem, který se právě valí přes zahradu Psychiatrické a Neurologické kliniky 1. LF UK a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze na Karlově. Zásah koní střídá ukázka likvidace zvláště nebezpečného pachatele. „Hej! Stůj! Zklidni se!“ nařizuje policista se psem u nohy rozdováděnému sportovnímu fanouškovi, který se komíhá mezi stromy, křičí a divoce mává vlajkou. Zamaskovaný muž, ve skutečnosti figurant, nereaguje. Zato zvíře vnímá policistův nenápadný povel okamžitě. Startuje, vrhá se po pachateli a zaléhá ho. Nejdřív s náhubkem, jelikož ale muž stále vzdoruje, sundává policista košík a chlap jak hora chráněný jakýmsi polstrovaným měkkým brněním – asi aby bylo do čeho se zakousnout – se kácí k zemi. Vlčák ho hryzne do ramene a za divokého jásotu dětí konečně zneškodní.

Mezitím si o kousek dál dvě holčičky zkoušejí potápěčskou výstroj městské policie. „Hledáte ve vodě mrtvoly?“ ptají se. „Naším hlavním úkolem je kontrola plavebního prostoru na Vltavě. Většinu času se plavíme na člunech, a když je potřeba, vyhledáváme z řeky a dalších pražských vodních ploch zcizené věci – nejčastěji jízdní kola,“ vysvětluje jim policista Petr Šumšal a rád by ještě něco dodal, jenže jeho slova přehluší zvuk sanitky.

Do areálu právě přijíždí ambulance Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, děti odkládají ploutve a okamžitě utíkají jejím směrem. „Jsme pouze převozová sanitka, nejezdí s námi lékař. Náplní naší práce je převážet pacienty po areálu nemocnice, případně do domácího ošetření,“ chladí jejich nadšení řidič Aleš Horák. Dětem to ale vůbec nevadí. Ke štěstí jim stačí, že uvnitř najdou opravdové lůžko, na které se mohou připásat, a skříňky se zdravotnickým materiálem, jímž se mohou prohrabávat. Když je navíc řidič posadí za volant, kde objeví tlačítka na přepínání nejrůznějších druhů houkání a vysílačku, s níž se mohou spojit s dispečinkem, je jejich radost nesmírná.

„Mohl bych toho medvídku převést sanitkou do nemocnice?“ ptá se můj pětiletý syn Vojta a ukazuje na nehybně ležící obří hračku ve vedlejší stánku Nemocnice pro medvídky Spolku mediků českých. „To nepůjde, je tady připravený pro další děti, ale můžeš se podívat, co ho trápí,“ podává mu jedna z dívek dětský plastový nožík, aby mohl plyšákovu rozříznout břicho. Z jeho nitra pak začne vyndávat vnitřnosti: plíce, žaludek, dlouhou šňůru tenkého a pak silnější tlustého střeva, zakončenou malým hnědým ocáskem – appendixem. „Co to tam je za mrkev, to mu jen tak leží v břiše?“ vytahuje syn oranžový šlahoun. „To je slezina. Díky ní umíš strávit potravu,“ smějí se studentky medicíny. Jejich úkolem je představit malým zvědavcům lidské tělo a vysvětlit jim, jak se k němu chovat, aby jim co nejlépe a nejdéle sloužilo.

Zatímco Vojta ukládá pěkně popořádku všechny orgány zpátky do medvídkova břicha, já si zatím u vedlejšího stánku zkouším, jak jednou rukou zapnout knoflík u kabátu. V levé ruce držím dřevěnou rukojeť s podlouhlým drátkem, která vzdáleně připomíná bublifuk. Očko mám provléknout nejdřív dírkou v oblečení, pak připevnit ke knoflíku na druhé straně a nakonec kabát zapnout – bez šance. I se dvěma rukama bych měla co dělat, natož s jednou. Podobně „úspěšná“ jsem i v práci s jakousi kovovou tyčkou – něco mezi kleštěmi a udicí – s jejíž pomocí se snažím zvednout ze země bonbon. „Říká se tomu švédský podavač. Doporučujeme ho lidem, kteří se nemohou shýbat,“ vysvětluje Simona Homolková, studentka oboru ergoterapie z kliniky rehabilitačního lékařství 1. LF UK a VFN.

„Chce to cvik,“ komentuje moje chabé snažení. Pracuje ve Spolku studentů ergoterapie SPOT Prague, které se snaží pomoci pacientům s jakýmkoli fyzickým handicapem k co největší soběstačnosti: „Znám pána, který si dokáže touto zdravotnickou pomůckou zavázat tkaničky od bot.“ V některých situacích jsou lidé se zdravotní indispozicí šikovnější než ti zcela pohybliví. A právě na to se aktéři Dětské pouti snaží upozornit. Stát se totiž může komukoli cokoli a kdykoli. I v tom největším neštěstí ovšem mají všichni právo na důstojný život – senioři, děti, dlouhodobě nemocní, těžce zranění, ale třeba i ti psi či koně.